

Θλιβερά πρόσωπα των Μνημονίων

του Γιάννη Μηλιού
υποψήφιος ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ Α' Αθήνας

Οι επερχόμενες εκλογές δεν είναι σαν όλες τις προηγούμενες, δεν είναι ένα τυπικό αποτέλεσμα του κοινοβουλευτικού συστήματος, είναι αποτέλεσμα των αγώνων μας, από το Μάιο του 2010 μέχρι σήμερα. Αμφισβητήσαμε και απονομιμοποιήσαμε τις πολιτικές των μνημονίων και το κύρος αυτών που τις σχεδίασαν και τις εφάρμοσαν.

Ο «θεσμικός» καθηγητής

Τον γνωρίζουμε όλοι από τις τριμηνιαίες Εκθέσεις του για την ελληνική οικονομία. Από τις συνεχείς επικλήσεις του για την περιστολή δαπανών και τον εξορθολογισμό του μισθολογικού κόστους. Για την πολύ «επιλεκτική» γνώση που είχε, έχει και θα έχει για το ύψος των δημοσιονομικών ελλειμμάτων, ανάλογα με την κυβέρνηση που είναι στην εξουσία και ανάλογα με τη δημιουργική λογιστική που αυτή εφαρμόζει για να προσαρμόσει τους «αδιάψευστους» αριθμούς στις ανάγκες μιας ελαστικής πολιτικής τρομοκρατίας.

Εκείνο που δεν έχει συζητηθεί καθόλου είναι το «θεσμικό βάθος» του. Ως Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος εποπτεύει το τραπεζικό σύστημα με στόχο τον έλεγχο της ποιότητας των στοιχείων που υποβάλλουν οι διοικήσεις. Έλα όμως που έχει περάσει από αυτή τη θέση, του ελεγχόμενου, πρόσφατα γιατί ο κ. Διοικητής ήταν:

- Chief economist στην Alpha Bank
- Διευθύνων Σύμβουλος στην Emporiki Bank
- Διευθύνων Σύμβουλος στην Τράπεζα Πειραιώς

Όμως ο κ. Διοικητής φαίνεται ότι τώρα που έχει τη θέση του ελεγκτή «αγνοεί» αυτά που γνώριζε ως διευθυντικό στέλεχος, τους «σκελετούς στα ντουλάπια», που θα κληθεί να χρηματοδοτήσει τώρα το ελληνικό Δημόσιο με πλήρη προστασία των «δικαιωμάτων» των βασικών μετόχων.

Μερικοί άνθρωποι είναι πραγματικά φτιαγμένοι για τους θεσμούς

Αμαντέου Αλταφάι

Το φερέφωνο του Όλι Ρεν δήλωσε πρόσφατα στις Βρυξέλλες ότι «δεν πρέπει να τρέφουμε αυταπάτες ότι θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας και μείωση της ανεργίας στην Ελλάδα», αλλά να επιδιώξουμε «ρεαλιστικές λύσεις» για την ανάπτυξη «με ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας μέσω της μείωσης του μισθολογικού κόστους». Επειδή λοιπόν φαίνεται πως ρεαλιστικά σκεπτόμενοι μάλλον πρέπει να επιδιώξουμε την ανακατανομή της εργασίας μεταξύ των «απασχολήσιμων» και επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ως γνώμονα την «οικονομία των αναγκών», προτείνουμε να περάσουν οι «ρεαλιστές» όπως ο κ. Αλταφάι από το «μεγάλο σχολείο» της ανεργίας ώστε να τεκμηριώσουν καλύτερα τις ήδη πολύ «ρεαλιστικές» απόψεις τους. Από τα χρήματα που θα εξοικονομηθούν μπορούν να προκύψουν επιδόματα για τουλάχιστον 50 ανέργους, ενώ η θέση εργασίας του μπορεί άριστα να καλυφθεί από κάποιον που τουλάχιστον να μη μηρυκάζει τις εκνευριστικές ανοησίες του με την αποκρουστική αμετροέπεια που διακρίνει όσους δεν μπορούν να διανοηθούν ότι η «ισότητα στις ευκαιρίες» του καπιταλισμού μπορεί ανά πάσα στιγμή να μετατραπεί σε «ισότητα στη δυστυχία».

Βενιζέλος

Ο αρχηγός της «προοδευτικής παράταξης» κηρύττει το λόγο της ανέξοδης επιστροφής. Έχοντας αφήσει πίσω του μετά από δύομιση χρόνια διακυβέρνησης κάτι που μόνο με τη Νέα Ορλεάνη μετά τον τυφώνα Κατρίνα μπορεί να συγκριθεί, ανακάμπτει ως μάγος με τα δώρα και εκδίδει ανέξοδα παμφλέτα:

Επτά θέσεις για την καταπολέμηση της ανεργίας, πέντε θέσεις για την αύξηση της ρευστότητας στην αγορά, δέκα θέσεις για τη φορολογική μεταρρύθμιση, τρεις θέσεις για την «ανάπτυξη». Και πρόσφατα, προφανώς για να αξιοποιήσει το εφελτήριο μέσω του οποίου εξακοντίστηκε στην πολιτική αρένα, θέλει «μια Νέα Πολιτεία» με αλλαγές στην εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας, στη δομή της κυβέρνησης και στον Κανονισμό της Βουλής.

Περισσεύει το θράσος ή πραγματικά πιστεύουν ότι τίποτε δεν έχει αλλάξει και τα πρόβατα θα εκλέξουν το λύκο για διαχειριστή των του οίκου τους;

Σαμαράς

Ο ηγέτης της «εθνικής Δεξιάς», επικεφαλής του σχήματος που από καιρό έχει δηλώσει ότι «υπερέβη» επειδή «έκλεισε τον ιστορικό κύκλο του», ζητά ως αμέτοχος κληρονόμος να του «δώσουμε τη δύναμη να αλλάξει την Ελλάδα», με άλλο «μείγμα πολιτικής» και επαγγέλλεται και αυτός την «ανάπτυξη».

Μια «ανάπτυξη» που πολύ μοιάζει με τη μεταπολεμική «ανοικοδόμηση», ή ενδεχομένως και την «πολεμική ανασυγκρότηση» της ταπεινωμένης Γερμανίας του Μεσοπολέμου, εκείνης που ο Αρχηγός κινητοποίησε λύνοντας το πρόβλημα της ανεργίας με την κατασκευή αυτοκινητοδρόμων, τα στρατόπεδα εργασίας και την τελική απόπειρα επέκτασης του «ζωτικού χώρου» της.

Ο Σαμαράς είναι ο «ηγέτης» που ζήτησε πρόσφατα βοήθεια από τους «ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών» για να «απενοχοποιηθούν όροι και έννοιες, όπως είναι η πατρίδα, ο Θεός, η επιχειρηματικότητα, η ανάπτυξη και η ασφάλεια», αυτός που θεωρεί «ψεύτικο το δίλημμα μεταξύ προοδευτικής ή συντηρητικής ατζέντας» και ζητάει την εφικτή «σύνθεση».

Μια απάντηση χρειάζεται, παραφράζοντας γνωστή ρήση Γερμανού Σοσιαλδημοκράτη στη Βουλή που εξέλεξε τον Χίτλερ Καγκελάριο το 1933:

Και τιμή έχουμε και να αμυνθούμε μπορούμε!